

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 80.975 van 15 juni 1999
in de zaken A. 39.941/XII-1105 (I)
41.165/XII-1106 (II)
42.435/XII-1107 (III).

In zake : I. + II. + III.
Jean VAN CAMPENHOUT,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

- I. 1. de gemeente SINT-GENESIUS-RODE,
 2. de Belgische Staat, vertegenwoor-
 digd door de minister van
 Binnenlandse Zaken,
- II. het Vlaamse Gewest, vertegen-
 woordigd door de gouverneur van de
 provincie Brabant, thans de
 gouverneur van de provincie
 VLAAMS-BRABANT,
- III. 1. de gemeente SINT-GENESIUS-RODE,
 2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoor-
 digd door de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jean VAN CAMPENHOUT op 8 december 1988 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van:

- het besluit van 9 oktober 1988 van de burgemeester van Sint-Genesius-Rode waarbij hij, met inhouding van wedde, voor veertien dagen preventief wordt geschorst, alsmede van de besluiten van 21 oktober 1988 en 4 november 1988 van de burgemeester waarbij die preventieve schorsing wordt verlengd met veertien dagen, respectievelijk drie weken,
- het besluit van 22 november 1988 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij zijn beroep tegen die beslissingen onontvankelijk verklaard wordt (beroep nr. A. 39.941/XII-1105);

Gezien het verzoekschrift dat Jean VAN CAMPENHOUT op 24 augustus 1989 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 31 juli 1989 van de gouverneur van de provincie Brabant waarbij de beslissing van 20 juni 1989 van de burgemeester van Sint-Genesius-Rode houdende intrekking van de voormelde preventieve schorsingen vernietigd wordt (beroep nr. A. 41.165/XII-1106);

Gezien het verzoekschrift dat Jean VAN CAMPENHOUT op 9 mei 1990 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 4 december 1988 van de burgemeester van Sint-Genesius-Rode waarbij hij tuchtrechtelijk wordt geschorst voor de duur van vier weken en van het besluit van 7 maart 1990 van de gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden waarbij zijn beroep tegen dat tuchtstrafbesluit niet wordt ingewilligd (beroep nr. A. 42.435/XII-1107);

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 8 april 1992 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 8 april 1992 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van verzoeker en van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden;

Gelet op de beschikking van 11 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 april 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DENYS, die verschijnt voor verzoeker, van adjunct adviseur G. ENGELS, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken, en van advocaat P. DEVERS, die verschijnt voor de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden;

Gehoord het gedeeltelijk andersluidend advies van eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

De gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is commissaris van politie in Sint-Genesius-Rode.

Op 12 augustus 1988 wordt hij door de burgemeester van Sint-Genesius-Rode verzocht om, n.a.v. een reeks aangeklaagde fictieve inschrijvingen in het bevolkingsregister, bij hoogdringendheid "opdracht te geven aan de heren Officieren om over te gaan tot een onderzoek tot vaststelling van het hoofdverblijf" van 21 personen.

1.2. Op 15 augustus 1988 wordt het hierover aan de burgemeester gerichte verslag nr. 245, opgesteld

door adjunct-commissaris van politie MOSSELMANS, door verzoeker voorzien van de kwalificatie "Waardeloos document - Geen getuigschrift" en als zodanig ter inzage gelegd aan al de leden van het politiepersoneel.

Verzoeker maakt op dezelfde dag een verslag nr. 245/4774 over aan de burgemeester waarin hij stelt geen gunstig gevolg te kunnen geven aan het hogergenoemd verzoek omdat "al de getuigschriften opgesteld door de leden van het politiekorps slechts een wettig karakter hebben wanneer ze ondertekend zijn en afgeleverd werden door de commissaris (...)".

1.3. Op 19 augustus 1988 stelt verzoeker een omstandig verslag (nr. 245/88) op i.v.m. fictieve inschrijvingen in de bevolkingsregisters van de gemeente Sint-Genesius-Rode. Dit aan de Procureur des Konings gerichte verslag waarvan een kopie naar de burgemeester en twee adjunct-commissarissen gaat, bevat volgende passussen :

"De fictieve inschrijvingen in de bevolkingsregisters van onze gemeente is een bestaande toestand die door eenieder sedert jaren gekend is.(...)

Er valt te vrezen dat tegenwoordig naar een slachtoffer wordt gezocht om de verantwoordelijkheid van de fictieve inschrijvingen naar iemand anders te kunnen verschuiven dan de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand en zijn personeel.

De inschrijvingen in de bevolkingsregisters fiktief verklaren is niet de taak van de gemeentepolitie, wel van de personen die ervoor verantwoordelijk zijn.

(...)

Het is niet in de geplogenheden dat de burgemeester de opdracht geeft om een onderzoek te laten verrichten door twee wel uitverkozen politieofficieren, tenzij ze daartoe wel bepaalde redenen moet hebben. (...)

(...)

Op moreel gebied is het niet ongepast te melden dat het niet aan de gemeentepolitie behoort, maar wel aan de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand en zijn personeel, voorzorgen te nemen dat geen fiktieve inschrijvingen in de bevolkingsregisters gebeuren.

Wanneer én door de Burgemeester en door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand op dat vlak

uitzonderingen worden toegestaan aan het gemeente- en het politiepersoneel is het op zijn minst zeer kritiek voor dat personeel om gepast en wettelijk op te treden ten overstaan van de andere mensen. Als voor de Burgemeester het ogenblik is aangebroken om haar 'dekking' voor de aangeklaagde politiemensen prijs te geven, moet ze zelf best weten wat ze haar personeel aandoet.

De personeelsleden van de gemeentepolitie kunnen in geen geval verantwoordelijk gehouden worden voor een fiktieve inschrijving, tenzij het bewijs zou geleverd worden dat ze aan hun plichten zouden tekort geschoten hebben.

(...)

Omdat de Burgemeester de deontologische regels niet wenst na te komen, bij het opdragen van haar plichten, veroorlooft ze zich twee wel bepaalde politieofficieren op te dragen het onderzoek, voor de aangeklaagde fiktieve inschrijvingen, uit te voeren, omdat die wel bepaalde politieofficieren met het probleem van de fiktieve inschrijvingen zouden kunnen gekonfronteerd worden,

Omdat de zin van het administratief onderzoek geen duidelijkheid schept, noch in de opdracht, noch in de vorm, noch in de inhoud ervan, zou de oprechtheid van de inhoud van de opgestelde verslagen voor andere personen twijfel kunnen doen ontstaan. Deze reden zijn mij voldoende om te besluiten dat de administratieve verslagen 245 van de heren ELPERS en MOSSELMANS door mij als 'waardeloos en geen getuig-schrift' worden beschouwd.

Zou het niet bewezen zijn dat de mensen die de verantwoordelijkheid dragen voor de eventuele fiktieve inschrijvingen, zich aan hun verantwoorde-lijkheid onttrekken en verkiezen de gemeentepolitie opnieuw aan de minachting van de bevolking bloot te stellen ?

(...)"

1.4. Gemeenteraadslid CLERFAYT komt in bezit van een kopie van het verslag nr. 245/88. Hij brengt het in de openbaarheid via de media op 4 en 5 oktober 1988.

1.5. Na hem gehoord te hebben beslist de burge-meester op 9 oktober 1988 verzoeker op grond van artikel 178, § 1, derde lid, van de gemeentewet, met inhouding van wedde, in het belang van de dienst preventief met weddeverlies te schorsen voor veertien dagen, meer bepaald van 10 tot 24 oktober 1988. In die beslissing overweegt de burgemeester, onder meer, dat

het sub 1.3. vermelde verslag aan de procureur des Konings "verklaringen, lasterlijke aantijgingen en beschuldigingen bevat t.o.v. de heren adjunct-commissarissen, de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand en mezelf, die onjuist en niet bewezen zijn", dat, aangezien dit verslag via de media in de openbaarheid is gebracht, "het beroepsgeheim en het recht op verdediging der betrokken partijen op grove wijze werden geschonden en een onderzoek naar de verantwoordelijken zich opdringt" en dat "in de gegeven omstandigheden namelijk in de pre- en postelectorale periode, de grootste verwarring heerst onder het politiepersoneel en de sereniteit van de openbare orde hierdoor in het gedrang komt".

Op 13 oktober stelt verzoeker, steunend op artikel 178, § 1, derde lid, van de gemeentewet, beroep in bij de Koning tegen dit besluit van de burgemeester.

1.6. Bij besluiten van 21 oktober en 4 november 1988 verlengt de burgemeester "in het kader van het aan gang zijnde onderzoek" de preventieve schorsing van verzoeker respectievelijk met veertien dagen en drie weken. Die beslissingen verwijzen naar het "aan gang zijnde onderzoek", respectievelijk een aanvullend onderzoek nopens nieuwe elementen.

Op 7 november 1988 stelt verzoeker ook tegen deze twee besluiten beroep in bij de Koning.

1.7. De minister van Binnenlandse Zaken deelt op 22 november 1988 aan de raadsman van verzoeker mee dat het beroep tegen het besluit van de burgemeester van 9 oktober 1988 onontvankelijk is omdat dat besluit een preventieve schorsing betreft terwijl artikel 178, § 1, van de gemeentewet betrekking heeft op een definitieve tuchtmaatregel. Op 8 december 1988 herhaalt de minister dat standpunt, nu ten aanzien van de besluiten van de burgemeester van 21 oktober 1988 en 4 november 1988. Het in de brief van 22 november 1988 van de minister vermelde standpunt maakt het tweede voorwerp uit van het

eerste beroep. De drie preventieve schorsingen maken het eerste voorwerp uit van het eerste beroep.

1.8.1. Op 25 oktober 1988 wordt verzoeker uitgenodigd om op 4 november 1988 voor de burgemeester te verschijnen in het kader van een tuchtrechtelijk verhoor, teneinde zich te verantwoorden omtrent de volgende punten :

"1) De laatste paragraaf van uw verslag dd. 15/08/1988 nr. 245/4774 aan mij gericht, die luidt als volgt : 'ik ben zo vrij uw aandacht te trekken op mijn eerstkomend verlof gepland van 09 tot en met 29.09.1988 waarvan U kunt gebruik maken om te vragen wat U wenst aan de politieofficier die mij zal vervangen en die U op eigen verantwoordelijkheid kan afleveren al de getuigschriften die U moogt verwachten' en het ter inzage leggen van bewust verslag aan al de leden van uw politiepersoneel.

2)a) Het ter inzage leggen van het verslag dd. 15.08.1988 van de heer Mosselmans Chr., Adjunct-Commissaris van de politie in verband met het onderzoek verricht naar de hoofdverblijfplaats van personen in de gemeente, aan al de leden van het politiepersoneel.

b) Het aanbrengen van de tekst 'Waardeloos document' op bedoeld verslag.

3)a) Het niet uitvoeren van een wettelijk bevel van de dienstdoende burgemeester en mijzelf inzake de metingen uit te voeren met de snelheidsmeter langsheen de Steenweg naar Halle en de Zoniënwoodlaan in de gemeente (uw verslag dd. 21/07/88).

b) De zinssnede uit uw verslag dd. 1.08.1988 nr.213/4426.4564 en gericht aan mij : 'dat U door niemand wenst gebruikt te worden om zijn persoonlijke belangen te bevorderen'.

4)a) De zinssnede uit uw antwoord dd. 17.02.1988 aan de Heer A. De Visscher, gewezen F.D.F.-gemeenteraadslid, inzake een aanklacht over een proces-verbaal dat hij in de taal van het Nederlands taalgebied heeft gekregen : 'S'il est exact que le bourgmestre ne peut intervenir en matière de police répressive, il n'en est pas moins vrai qu'il lui incombe d'instaurer une réglementation routière là où nécessaire, ce qui pourrait éviter pas mal de poursuites discriminatoires...'.
b) Een tweede zinssnede uit hogerbedoeld antwoord aan de heer A. De Visscher : 'Je me vois obligé de déplorer, tout comme vous, que l'accueil qui est réservé par notre administration aux Belges non flamand est en dessous de toute décence...'.

5) De term '... twee wel uitverkozen politieofficieren' uit uw verslag dd. 16.8.1988 aan de Heer Procureur des Konings en waarvan U kopie aan mij hebt gericht bij verslag dd. 19/8/1988 nr. 245/88.

6) Steeds uit uw verslag dd. 16.8.1988 gericht aan de Heer Procureur des Konings en waarvan U kopie aan mij hebt gericht, de paragraaf : 'Omdat de Burgemeester de deontologische regels niet wenst na te komen, bij het opdragen van haar plichten...'.

1.8.2. De burgemeester beslist op 4 december 1988, na verzoeker gehoord te hebben, hem in toepassing van artikel 178, § 1, derde lid, van de gemeentewet, met volledig weddeverlies, voor vier weken, met name van 5 december 1988 tot 31 december 1988, tuchtrechtelijk te schorsen in de uitoefening van zijn ambt van administratieve politie. Dit besluit bevat volgende wezenlijke motieven :

"Overwegende dat de feiten, zoals deze uit het dossier blijken, door betrokkene niet worden betwist noch tegengesproken;

Overwegende dat de rechten van verdediging werden geëerbiedigd;

Overwegende dat voor geen enkele van de ten laste gelegde tekortkomingen de betrokkene reeds een tuchtmaatregel werd uitgesproken;

Overwegende dat door de ten laste gelegde feiten de betrokkene zijn taak niet op korrekte wijze heeft uitgeoefend, zodat de waardigheid van het ambt in het gedrang werd gebracht;

Overwegende dat het verhoor en de ten laste gelegde feiten het opleggen van een tuchtstraf rechtvaardigen;

Overwegende dat al de ten laste gelegde feiten en tekortkomingen die het opleggen van een tuchtstraf rechtvaardigen, los staan van andere mogelijke strafrechtelijke feiten".

1.9. Op 7 december 1988 schort de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel op eenzijdig verzoekschrift van verzoeker de uitvoering van het sub 1.8.2. vermelde besluit op totdat de toezichthoudende overheid zich zal uitgesproken hebben over het beroep van verzoeker.

1.10. Verzoeker stelt op 14 december 1988 bij de Koning beroep in tegen het schorsingsbesluit van 4 december 1988. Dit beroep wordt op 26 september 1989 aan de bevoegde toezichthoudende overheid, nl. de gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden, doorgestuurd.

1.11. Op 20 juni 1989 besluit de burgemeester van Sint-Genesius-Rode de besluiten van 9 en 21 oktober en 4 november 1988 houdende de preventieve schorsing van verzoeker bij ordemaatregel in te trekken. Volgende overweging ligt eraan ten grondslag :

"Overwegende dat voor de perioden m.b.t. de ordemaatregelen alsmede van de tuchtstraf de ingehouden wedde aan de Heer Van Campenhout volledig werd uitbetaald".

1.12.1. Op 31 juli 1989 vernietigt de gouverneur van de provincie Brabant het intrekingsbesluit van 20 juni 1989 op grond van volgende overwegingen :

"Overwegende dat het de huidige burgemeester in beginsel niet toekomt een regelmatige administratieve rechtshandeling, die rechtsgevolgen heeft doen ontstaan, in te trekken met als motief dat gedurende de betrokken periodes de ingehouden wedde werd uitbetaald; dat de eisen van de rechtszekerheid zich verzetten tegen het op de helling zetten van gevestigde rechtstoestanden zonder rechtmatigheidsgronden aan te geven;

Overwegende dat nergens wordt aangetoond dat het intrekingsbesluit door het algemeen belang zou vereist zijn; dat de huidige burgemeester t.a.v. de beslissingen van de vorige burgemeester houdende verwijdering uit de dienst van de politiecommissaris, moeilijk kan oordelen over de opportuniteit van de genomen administratieve maatregel en een mogelijke vergissing ter zake, zodat een begane fout zou mogen hersteld worden;

Overwegende dat de ordemaatregel waarbij een ambtenaar, die er van wordt verdacht een zware tuchtfout te hebben begaan, voorlopig uit de dienst wordt verwijderd, genomen werd in afwachting van het resultaat van het disciplinair en strafrechtelijk onderzoek; dat enkel na de uitspraak over de tuchtsanctie kan uitgemaakt worden of de 'voorlopige

schorsing' 'opgeslorpt' wordt en 'verdwijnt' door de met terugwerkende kracht opgelegde tuchtsanctie;

Overwegende dat om deze redenen de gewraakte beslissing van 20 juni 1989 onwettig is en van aard het algemeen belang te schaden".

Dat vernietigingsbesluit vormt het voorwerp van het tweede beroep.

1.12.2. De uitvoering van dit besluit van de gouverneur wordt door de rechtbank van eerste aanleg van Brussel zetelend in kort geding, bij beschikking van 6 september 1989, geschorst totdat de Raad van State zich hierover uitgesproken heeft.

1.13. Op 7 maart 1990 beslist de gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden het sub 1.10. vermelde beroep van verzoeker niet in te willigen. Dit besluit bevat de volgende overwegingen :

"Overwegende dat de tuchtstraf opgelegd wordt op grond van de volgende feiten en overwegingen zoals vermeld en omschreven in de brief van 25 oktober 1988 van de burgemeester van Sint-Genesius-Rode waarbij betrokkene opgeroepen wordt voor het verhoor op 4 november 1988:

- in een verslag insinuaties uiten t.o.v. de burgemeester i.v.m. het afleveren van getuigschriften en dit verslag ter inzage leggen aan al de leden van het politiepersoneel;
- een verslag van een adjunct-politiecommissaris ter inzage leggen aan al de leden van het politiepersoneel en op dit verslag vermelden 'waardeloos document';
- het niet uitvoeren van bevelen en het schrijven aan de burgemeester dat hij door niemand misbruikt wenst te worden voor persoonlijke belangen;
- in een brief gericht aan een gewezen gemeenteraadslid, enerzijds, insinueren dat de burgemeester te kort schiet bij het reglementeren van het wegverkeer, en, anderzijds, de wijze van onthaal van niet-Vlamingen in de gemeente betreuren;
- in een verslag aan de heer Procureur des Konings de formulering gebruiken '... twee wel uitverkozen politieofficieren';
- in hetzelfde verslag gericht aan de heer Procureur des Konings vermelden dat de burgemeester de deontologische regels niet wenst na te komen;

Overwegende dat het bij aangetekende brief van 15 december 1988 door de advocaat van betrokkene bij de Koning ingediende beroep, om de hierna volgende redenen, verworpen moet worden;

Overwegende dat preventieve schorsingen geen tuchtstraf uitmaken en het opleggen van effectieve tuchtstraffen, in casu het schorsen voor de duur van vier weken, niet in de weg kunnen staan;

Overwegende dat betrokkene en zijn advocaat geen gebruik gemaakt hebben van de hen geboden mogelijkheid om, voor de datum van 4 november 1988, dit is de datum waarop het verhoor door mevrouw de burgemeester afgenomen werd, inzage te nemen van het tuchtdossier op het kabinet van de burgemeester na afspraak, zoals door de burgemeester in haar oproepingsbrief van 25 oktober 1988 aan betrokkene ter kennis gebracht werd;

Overwegende dat de tuchtstraf van de schorsing niet opgelegd wordt op grond van de overweging dat betrokkene het dossier niet ingekeken heeft;

Overwegende dat uit het proces-verbaal van het verhoor, op 4 november 1988 door mevrouw de burgemeester afgenomen, volgt dat betrokkene en zijn advocaat de in de oproepingsbrief van 25 oktober 1988 vermelde en omschreven ten laste gelegde feiten niet betwist hebben;

Overwegende dat met betrekking tot de feiten die verband houden met de relatie die bestaat tussen de heer J. VAN CAMPENHOUT en mevrouw de burgemeester, de burgemeester in geen enkel geval subjectief heeft geoordeeld;

Overwegende dat in de aanhef van het besluit van 4 december 1988 van de burgemeester van Sint-Genesius-Rode verwezen wordt naar de oproepingsbrief van 25 oktober 1988 waarin de ten laste gelegde feiten omschreven zijn;

Overwegende dat de burgemeester aan de heer J. VAN CAMPENHOUT niet ten laste legt dat hij een verslag van 19 augustus 1988 aan de heer CLERFAYT zou overgemaakt hebben;

Overwegende dat het besluit van de burgemeester de rechtens vereiste grondslagen bezit aangezien, enerzijds, aan betrokkene geen strafrechtelijke feiten ten laste gelegd worden, en anderzijds, de door betrokkene niet betwiste feiten, zelfs indien ze strafrechtelijk niet vervolgd worden, aanleiding mogen en kunnen geven tot tuchtmaatregelen gelet op de schending en de eigen aard van straf- en tuchtrecht

Overwegende dat de heer J. VAN CAMPENHOUT de waardigheid van zijn ambt in gevaar gebracht heeft en zijn beroepsplicht niet nageleefd heeft;

Overwegende dat er geen wanverhouding bestaat tussen de ernst van al de gepleegde feiten en de opgelegde tuchtstraf;

Overwegende dat in de oproepingsbrief van 25 oktober 1988 de burgemeester de ten laste gelegde feiten duidelijk omschreven heeft en dat in het verloop van de tuchtprocedure de rechten van de verdediging niet zijn miskend."

Dat besluit wordt door verzoeker betekend op 9 maart 1990. Het vormt, samen het sub 1.8.2 vermelde besluit van 4 december 1988 van de burgemeester, het voorwerp van het derde beroep;

2.1. Overwegende dat het eerste beroep betrekking heeft op drie maatregelen van preventieve schorsing die tegen verzoeker zijn getroffen en tegen de vaststelling van de minister van Binnenlandse Zaken dat de wet tegen dergelijke maatregelen geen georganiseerd beroep ingesteld heeft; dat het tweede beroep gericht is tegen de vernietiging van het besluit waarbij de drie maatregelen van preventieve schorsing worden ingetrokken; dat het derde beroep gericht is tegen het tuchtstrafbesluit dat uiteindelijk, voor de feiten waarvoor hij preventief geschorst was, tegen verzoeker is getroffen en tegen de verwerping van het beroep dat verzoeker tegen dat besluit heeft ingesteld;

2.2.1. Overwegende dat het tweede voorwerp van het eerste beroep, te weten de op 22 november 1988 door de minister van Binnenlandse Zaken aan verzoeker gedane mededelingen dat de gemeentewet tegen een preventieve schorsing geen beroep ingesteld heeft, geen beslissing is die overeenkomstig artikel 14 van de Raad van State kan vernietigd worden omdat zij geen wijziging brengt in verzoekers rechtstoestand;

2.2.2. Overwegende dat het besluit van 4 december 1988 van de burgemeester waarbij verzoeker tuchtrechtelijk geschorst is voor de periode van 5 tot 31 december 1988 de daaraan voorafgaande besluiten waarbij hij voor de periode van 10 oktober 1988 tot

27 november 1988 preventief geschorst werd met inhouding van wedde niet heeft opgeslorpt; dat die beslissingen, die het eerste voorwerp van het eerste beroep vormen, niet uit het rechtsverkeer verdwenen zijn;

Overwegende dat verzoeker voor de periode dat hij preventief geschorst geweest is zijn wedde heeft ontvangen; dat hij dienvolgens geen materieel belang meer heeft bij de vernietiging van die beslissingen;

Overwegende, wat het moreel belang betreft dat verzoeker heeft bij de vernietiging van de drie preventieve schorsingsbesluiten, dat de feiten die aanleiding waren tot het treffen van die drie ordemaatregelen nadien in de tuchtvervolgning betrokken zijn; dat vanuit dat oogpunt het moreel belang bij de vernietiging van de preventieve schorsingsbesluiten rechtstreeks verbonden is met het resultaat van het beroep tegen het tuchtstrafbesluit, in die zin dat door de verwerping van het tegen dat tuchtbesluit gericht beroep (de zaak A. 42.435/XII-1107) de tuchtstraf definitief wordt en dat daarmee ook de morele afkeuring welke die tuchtstraf inhoudt definitief vast komt te staan; dat in dat geval de vernietiging van alleen de preventieve schorsing aan verzoeker geen enkel voordeel kan bieden;

2.2.3. Overwegende dat, wat geldt voor het beroep tegen de drie preventieve schorsingsbesluiten, op dezelfde wijze geldt ten aanzien van het beroep tegen het besluit waarbij de intrekking van die drie besluiten vernietigd wordt, het tweede beroep;

3.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in de zaak A. 42.435/XII-1107, het Vlaamse Gewest, opwerpt dat de beslissing van de gemeenschapsminister van 7 maart 1990 waarbij het beroep van verzoeker tegen het tuchtstrafbesluit van 4 december 1988 van de burgemeester van Sint-Genesius-Rode wordt verworpen "in de

plaats is getreden" van het besluit van de burgemeester zodat het annulatieberoep tegen dat besluit geen voorwerp heeft en de middelen die ertegen gericht zijn niet onderzocht moeten worden;

3.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat de gemeenschapsminister de motieven van het besluit van de burgemeester tot de zijne gemaakt heeft en dat er in elk geval rekening moet gehouden worden met de argumenten die gericht zijn tegen het besluit van 4 december 1988 van de burgemeester;

3.3.1. Overwegende dat op 4 december 1988, op het ogenblik dat de burgemeester het tuchtstrafbesluit tegen verzoeker trof, artikel 178, §1, derde en vierde lid, van de gemeentewet van 1836, ingevoegd door de wet van 11 februari 1986 betreffende de gemeentepolitie, luidde als volgt :

"De burgemeester kan (de commissarissen van politie die tekortkomen in hun beroepsplicht of die de waardigheid van hun ambt in gevaar brengen) schorsen voor een termijn die niet langer duurt dan één maand. (...).

De commissarissen van politie kunnen tegen de beslissing van de (...) burgemeester bij de Koning beroep instellen binnen veertien dagen te rekenen vanaf de hen gedane betekening";

Overwegende dat de wetgever met die bepaling een hervormingsberoep ingesteld heeft waarbij de Koning over dezelfde discretionaire bevoegdheid beschikt als de burgemeester; dat door de devolutieve werking van het beroep, de beslissing waarbij de Koning uitspraak doet over dat bij hem ingestelde beroep de beslissing van de burgemeester opslorpt, zodat die beslissing geen afzonderlijk bestaan meer leidt en er geen apart beroep tegen ingesteld kan worden;

3.3.2. Overwegende dat de gemeente Sint-Genesius-Rode een randgemeente is, bedoeld in

artikel 7 van de op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken; dat, ook al heeft de bijzondere wet van 8 augustus 1988 de uitoefening van het administratief toezicht ingesteld door de gemeentewet toevertrouwd aan de Gewesten, zij niets gewijzigd heeft aan de bevoegdheid van de federale overheid om de regels met betrekking tot de organisatie van dat administratief toezicht vast te stellen; dat dus voor die gemeenten het hervormingsberoep, ingeschreven in artikel 178, § 1, van de gemeentewet van 1836 is blijven voortbestaan, meer bepaald in de in artikel 196, § 3, van de bij koninklijk besluit van 30 mei 1989 aangepaste regeling -thans artikel 289, § 6, van de nieuwe gemeentewet- luidend als volgt :

"Voor de gemeenten (...) genoemd in artikel 7 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (...) kunnen de commissarissen van politie, binnen de veertien dagen vanaf de hun gedane betekening, beroep instellen tegen de beslissing van de burgemeester bij de (...) Gewestexecutieve (...)"

Overwegende dat de beslissing van 4 december 1988 van de burgemeester, waartegen verzoeker op 15 december 1988 het door artikel 178, § 1, vierde lid, van de gemeentewet van 1836 ingestelde beroep bij de Koning had ingesteld, aldus opgegaan is in het hervormingsbesluit van 7 maart 1990 van de gemeenschapsminister waarbij, ten gevolge van de verwerping van het door verzoeker ingestelde beroep, aan deze laatste een tuchtstraf van vier weken schorsing vanaf 5 december 1988 is opgelegd; dat het beroep bij gebrek aan voorwerp niet-ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen het besluit van 4 december 1988 van de burgemeester; dat bij het onderzoek van de regelmatigheid van het besluit van de gemeenschapsminister het optreden van de burgemeester evenwel onder ogen moet worden genomen, in die zin dat alle gegevens die de burgemeester in zijn besluitvorming heeft betrokken nu, behoudens tegenspraak of aanvulling

van zijnentwege, aan de minister toegerekend moeten worden;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat het bestreden tuchtstrafbesluit artikel 178, § 1, van de (oude) gemeentewet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) miskent en dat het de rechtens vereiste feitelijke grondslag ontbeert doordat hij nu, na eerst reeds voor zeven weken met zogenaamde ordemaatregelen en met inhouding van wedde geschorst te zijn, opnieuw geschorst wordt voor de duur van vier weken, terwijl de burgemeester op grond van artikel 178 van de gemeentewet geen preventieve schorsingsmaatregel -zeker niet met inhouding van de wedde- kan bevelen en ook geen schorsing kan opleggen die langer dan één maand duurt en terwijl een aantal elementen duidelijk aantonen dat de zogenaamde preventieve schorsingen echte tuchtstraffen zijn;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat een preventieve schorsing ook buiten een formele wettekst om door de tuchtrechtelijk bevoegde overheid opgelegd kan worden, dat dergelijke maatregel wel gevolgd kan worden door een echte tuchtstraf maar dat zij daarom zelf nog geen tuchtmaatregel is en bijgevolg ook niet onderhevig is aan de in artikel 178 van de gemeentewet bepaalde maximumtermijnen; dat zij voorts uiteenzet dat een preventieve schorsing, wanneer zij niet opgeslorpt wordt door een definitief tuchtstrafbesluit, vervalt zodat de betrokkene volledig in zijn rechten hersteld wordt en dat bijgevolg in dit geval, waarin het bestreden tuchtstrafbesluit de preventieve schorsingen die de burgemeester aan verzoeker had opgelegd, niet opgeslorpt heeft en waarin verzoeker voor de periode waarin hij preventief geschorst is geworden in zijn rechten hersteld is, de preventieve schorsingen niet eraan in de

weg konden staan dat verzoeker gestraft zou worden met een tuchtstraf van schorsing gedurende vier weken;

4.3.1. Overwegende dat verzoeker niet aantoonde op welke wijze het bestreden besluit een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM; dat het ook niet voor de hand ligt dat een tuchtstraf van vier weken schorsing met weddeverlies een "onmenselijke of vernederende behandeling of straf" is zoals artikel 3 EVRM dat bedoelt; dat het middel op dat stuk niet ontvankelijk is;

4.3.2.1. Overwegende dat verzoeker bijgevalen kan worden in zoverre hij betoogt dat artikel 178, § 1, van de gemeentewet de burgemeester niet toelaat om voor dezelfde feiten een tuchtschorsing van meer dan een maand op te leggen; dat derhalve, indien het onderzoek van de zaak uitwijst dat de drie door de burgemeester opgelegde preventieve schorsingen -de eerste twee elk voor de duur van twee weken, de derde voor de duur van drie weken- niet het karakter hebben van een voorlopige verwijdering uit de dienst zonder daarbij aandacht te besteden aan de schuldvraag, maar dat zij er integendeel toe strekten hem te straffen voor zijn gedrag, het middel gegrond is; dat in het andere geval, wanneer het onderzoek van de zaak uitwijst dat de burgemeester met het opleggen van de preventieve schorsingen geen tuchtrechtelijke bedoelingen heeft gehad, de vaststelling zich opdringt dat de uiteindelijke tuchtstraf die beslissingen niet opgeslorpt heeft, dat zij bijgevolg van rechtswege vervallen zijn en dat de Vlaamse Executieve op 7 maart 1990 aan verzoeker met recht de tuchtstraf van vier weken schorsing kon opleggen zonder daarbij artikel 178, § 1, van de gemeentewet te miskennen;

4.3.2.2. Overwegende dat verzoeker, ten bewijze van zijn stelling dat de preventieve schorsingen van

9 oktober 1988, 21 oktober 1988 en 4 november 1988 verkapte tuchtstraffen zijn, de volgende gegevens aanvoert: de beslissingen steunen formeel op artikel 178, § 1, derde lid, van de gemeentewet; de eerste beslissing verwijst naar "lasterlijke aantijgingen en beschuldigingen" die verzoeker heeft geuit aan het adres van de burgemeester; het eerste besluit is genomen op de dag van de gemeenteraadsverkiezingen van 9 oktober 1988; er is besloten tot de inhouding van de wedde; verzoeker is gehoord door de "tuchtsectie van de gerechtelijke politie" en "het bestreden besluit stelt dat (hij) ervan verdacht wordt een zware tuchtfout te hebben begaan"; in het besluit van 9 oktober 1988 wordt toegegeven dat de verantwoordelijkheid voor "het lek" niet vaststond en toch is alleen verzoeker preventief geschorst; de preventieve schorsing was niet nodig in het belang van de dienst;

4.3.2.3. Overwegende dat, opdat een beslissing die zich formeel onmiskenbaar aandient als een preventieve schorsing zou kunnen gelezen worden als een verkapte tuchtstraf, duidelijk aangetoond moet worden dat het bestuur de bedoeling had de betrokken ambtenaar te straffen voor een schuldig gedrag;

Overwegende dat in dit geval de elementen die verzoeker aanreikt, ook samen gelezen, niet volstaan om met redelijke zekerheid die bedoeling aan de burgemeester te kunnen toeschrijven; dat er immers voor elk door verzoeker aangevoerd argument een redelijke verklaring bestaat; dat aldus op het ogenblik dat de burgemeester zijn beslissingen nam, artikel 178, § 1, derde lid, van de gemeentewet voor hem de enige juridische basis vormde voor het opleggen van een preventieve schorsing in die zin dat een overheid in haar tuchtrechtelijke bevoegdheid tegenover een ambtenaar de bevoegdheid vond om die ambtenaar ook voorlopig in het kader van een tuchtonderzoek uit de dienst te verwijderen; dat

de verwijzing naar lasterlijke aantijgingen en de grove schending van het beroepsgeheim precies in dat kader kan worden gezien, met name als de opgave van de gronden waarop het tuchtonderzoek zal gebeuren; dat, aangezien de burgemeester de verstoring van de goede gang van zaken binnen het politiekorps -in het besluit van 9 oktober 1988 vermeld als de plausibel overkomende reden om verzoeker buiten de dienst te houden- heeft opgevat als een uitvloeisel van het uitlekken van het verslag van verzoeker, het logisch is dat alleen verzoeker het voorwerp uitgemaakt heeft van een verwijderingsmaatregel totdat definitief over schuld of onschuld kon worden beslist; dat, tenslotte, de vaststelling dat de eerste preventieve schorsing dagtekent van de dag van de gemeenteraadsverkiezing, dat verzoeker gehoord zou zijn door de tuchtsectie van de gerechtelijke politie en dat de preventieve schorsing oorspronkelijk gekoppeld was aan een inhouding van zijn wedde, in geen enkel opzicht het bewijs kunnen vormen dat de bedoeling voorlag om verzoeker onmiddellijk te straffen;

4.3.2.4. Overwegende aldus dat de drie preventieve schorsingen niet als een verkapte tuchtstraf kunnen worden gezien; dat het niet doorrekenen van de duur ervan bij de vaststelling van de uiteindelijke tuchtstraf wel tot gevolg heeft dat die beslissingen van rechtswege vervallen zijn; dat zulks evenwel de burgemeester er niet toe verplichtte er hoe dan ook rekening mee te houden toen hij zich op 4 december 1988 beraadde over de duur van de op te leggen tuchtstraf; dat het middel niet gegrond is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van het onpartijdigheidsbeginsel, van artikel 6 EVRM en van artikel 14 van het internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (BUP0) doordat de burgemeester, bij het treffen van zijn beslissing van 4 december 1988, tegelijkertijd

als rechter en partij opgetreden is in die zin dat hij een oordeel geveld heeft ten aanzien van feiten die hij kwalificeert als "lasterlijk aantijgingen en beschuldigingen (...) t.o.v. mijzelf" en doordat de gemeenschapsminister van oordeel is dat de burgemeester "in geen enkel geval subjectief heeft geoordeeld";

5.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord uiteenzet dat de burgemeester opgetreden is in aangelegenheden die tot de administratieve politie behoren waarin hij de rechtstreekse meerdere van de politiecommissaris is, dat de stelling van verzoeker erop neerkomt dat de burgemeester, als hoofd van de gemeentepolitie, nooit meer zijn tuchtrechtelijke bevoegdheid tegen het politiepersoneel kan uitoefenen en dat, zoals de Raad van State heeft uiteengezet in het arrest NOE, nr. 16.592 van 26 juli 1974, het onpartijdigheidsbeginsel niet stringent van toepassing is op het hoogste orgaan in een hiërarchisch opgebouwde structuur of dat het daar in elk geval ondervangen moet worden door het goedkeuringstoezicht;

5.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat hij altijd betwist heeft dat de opdrachten die aan de basis lagen van zijn tuchtrechtelijke vervolging tot de administratieve politie behoorden; dat hij daaraan toevoegt dat, om het onpartijdigheidsbeginsel te respecteren, de burgemeester zich had kunnen laten vervangen door een schepen en dat, door dat niet te doen, de burgemeester precies zijn voorin genomenheid bewijst;

5.4. Overwegende dat de beslissing van 7 maart 1990 van de gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden, als gevolg van het door verzoeker ingestelde beroep, in de plaats is gekomen van het besluit van 4 december 1988 van de burgemeester van Sint-Genesius-Rode; dat in zijn beroepsschrift verzoeker

de partijdigheid van de burgemeester had gestoeld op de enkele vaststelling dat de burgemeester in het verslag nr. 245/88 van verzoeker lasterlijke uitlatingen ten overstaan van haar persoon had ontwaard; dat ook nu voor de Raad van State alleen datzelfde gegeven wordt aangevoerd om de partijdigheid van de burgemeester te bewijzen;

Overwegende dat het enkele feit dat de burgemeester in een verslag van de politiecommissaris gegevens ontwaart die zij als een lasterlijke aantijging kwalificeert en die voor haar een reden vormen om een ordemaatregel tegen de betrokkene te nemen op zich niet bewijst dat de burgemeester partijdig is; dat enkel aan partijdigheid zou kunnen gedacht worden indien verzoeker met overeenstemmende gegevens zou aantonen dat de interpretatie die de burgemeester bij het formuleren van een verwijt eertijds aangekleefd heeft ingegeven was door een persoonlijke animositeit, hetgeen dan de afstandelijke opstelling, die van de tuchtoverheid mag verwacht worden, onmogelijk maakt; dat verzoeker dat ten overstaan van de gemeenschapsminister niet gedaan heeft; dat het bestreden besluit dan ook terecht stelt dat "de burgemeester in geen enkel geval subjectief heeft geoordeeld"; dat het middel niet gegrond is;

6.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van de motiveringsverplichting, van de bewijskracht van het proces-verbaal van verhoor van 4 november 1988 en van het bestaan van de rechtens vereiste feitelijke grondslag, doordat de gemeenschapsminister niet, onjuist of slechts door middel van een stijlformule antwoordt op de in het beroepschrift van 15 december 1988 ontwikkelde argumentatie; dat verzoeker in dat verband opmerkt dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de door hem aangebrachte gegevens, dat zij ook geen antwoord geeft op de vraag in welke mate zij rekening moet

houden met de preventieve schorsingen noch op het feit dat er een gerechtelijk onderzoek over de zaak hangende was;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet dat de wettelijke bepalingen die op de onderhavige zaak van toepassing zijn aan het bestuur niet de verplichting opleggen om tuchtstrafbesluiten formeel te motiveren, dat trouwens uitvoerig geantwoord is op de middelen ontwikkeld in het beroepschrift tenzij die middelen door de gegevens van het dossier zelf weerlegd werden;

6.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat de motiveringsverplichting meer veronderstelt dan een vage motivering met stijlformules, dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij geen verweer geboden heeft en dat hij de inbreuken niet betwist heeft; dat hij ook stelt dat hij geen echt standpunt kon innemen zolang het resultaat van het gerechtelijk onderzoek niet bekend was; dat hij besluit:

"het enige wat in het dossier zit zijn de tenlasteleggingen van de burgemeester die zichzelf beledigd voelt. Er is geen enkel stuk dat de beweringen van de burgemeester staakt";

6.4. Overwegende dat, ten tijde dat het bestreden besluit genomen werd, noch de burgemeester in eerste aanleg, noch de gemeenschapsminister oordelend in graad van beroep, ertoe verplicht was een tuchtstrafbesluit formeel te motiveren; dat de motiveringsplicht ook niet volgt uit het feit dat een administratieve overheid uitspraak moet doen over een bij haar ingesteld beroep; dat in die gevallen de Raad van State ertoe gehouden is op grond van de gegevens van het aan de tuchtoverheid ter beschikking zijnde dossier na te gaan of de tuchtstraf op in feite correcte en in rechte aannemelijke gronden steunt en of de beslissing volgens de gestelde

procedure, o.m. op het stuk van de eerbiediging van het recht van verdediging, tot stand gekomen is;

Overwegende dat verzoeker aan het bestreden besluit verwijt dat er geen acht geslagen is op het verweer dat hij op 4 november 1988 tegenover de burgemeester heeft geboden en dat de minister ten onrechte vastgesteld heeft dat hij de feiten niet betwist; dat evenwel dat besluit niet die draagwijdte heeft aangezien de gemeenschapsminister enkel verwijst naar het niet-inkijken door verzoeker van het tuchtdossier; dat voort het bestreden besluit terecht heeft kunnen stellen dat verzoeker "en zijn advocaat de in de oproepingsbrief (..) vermelde en omschreven ten laste gelegde feiten niet betwist hebben" aangezien die feiten niets meer zijn dan wat verzoeker zelf op papier heeft gezet en aangezien de vraag welk gevolg het gerechtelijk onderzoek daarop kon hebben voor het bestaan van die feiten geen enkele relevantie vertoont;

Overwegende dat het middel, zoals het door verzoeker geadstrueerd is, niet gegrond is;

7.1 Overwegende dat verzoeker in het vierde middel aanvoert dat het bestreden besluit het evenredigheidsbeginsel schendt doordat de opgelegde straf niet in verhouding staat tot de fout die hem ten laste gelegd wordt; dat hij in het vijfde middel de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat de verwerende partij het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig zou hebben voorbereid;

7.2. Overwegende dat verzoeker de beide middelen met geen enkel concreet gegeven toelicht; dat hij aldus aan de verwerende partij de mogelijkheid ontnomen heeft zich met concrete tegenargumenten te weren; dat de beide middelen om die reden onontvankelijk zijn;

8.1. Overwegende dat verzoeker in het zesde middel de schending aanvoert van artikel 178 van de gemeentewet doordat die bepaling het bestuur toelaat een tuchtstraf op te leggen wanneer een politiecommissaris tekortkomt aan zijn beroepsplichten of de waardigheid van het ambt in het gedrang brengt, terwijl hij zulkdanne vergrijpen niet heeft gepleegd;

8.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de gegevens van het dossier de stelling van verzoeker ontkrachten;

8.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat de gemeenschapsminister het bewijs van de tuchtinbreuken heeft gevonden in niets anders dan in beweringen van de burgemeester;

8.4. Overwegende dat met dit middel verzoeker het tuchtrechtelijk karakter van de feiten aan de orde stelt; dat de ruime appreciatiebevoegdheid die de burgemeester op dat vlak bezit de toestingsbevoegdheid van de Raad van State beperkt; dat de denigrerende opmerkingen die verzoeker in verschillende geschriften heeft gemaakt, de aanmatigende toon waarin ze gesteld zijn en de erin vervatte weigering om bevelen van de burgemeester uit te voeren getuigen van oppositioneel gedrag dat tuchtrechtelijk optreden rechtvaardigde; dat het middel niet gegrond is;

9.1. Overwegende dat verzoeker in het zevende middel de schending aanvoert van artikel 179 van de gemeentewet doordat hij geschorst is voor inbreuken die verband houden met zijn opdrachten van gerechtelijke politie, terwijl artikel 179 van de gemeentewet dergelijke schorsing slechts toelaat wanneer er een voorstel bestaat van de procureur-generaal bij het Hof van Beroep of wanneer de procureur-generaal met de maatregel instemt; dat hij voor het bewijs van zijn stelling ver-

wijst naar het feit dat "de burgemeester de tuchtsectie van het parket ingeschakeld (heeft)" om de zaak te onderzoeken;

9.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden maatregel genomen is wegens de uitoefening door verzoeker van zijn opdrachten van administratieve politie;

9.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat "alleen bij het laatste besluit van 4 december 1988 (hij) alleen geschorst werd voor zijn taken van administratieve politie" en dat de burgemeester met betrekking tot zijn taken van gerechtelijke politie zijn wedde niet kan inhouden;

9.4. Overwegende dat geen van de feiten die de burgemeester aan verzoeker ten laste gelegd heeft ondergebracht kunnen worden bij opdrachten van gerechtelijke politie die naar luid van artikel 179 van de oude gemeentewet geen tuchtrechtelijk optreden toelaten zonder de instemming van de procureur-generaal bij het hof van beroep; dat ook een bevel van de burgemeester om op een bepaalde plaats snelheidscontroles uit te voeren een prohibitief karakter heeft; dat het middel niet gegrond is;

10.1. Overwegende dat de middelen gericht tegen het besluit, waarbij verzoeker tuchtrechtelijk geschorst wordt van 5 december 1988 tot 31 december 1988, niet gegrond zijn; dat het derde annulatieberoep verworpen moet worden;

10.2. Overwegende dat, als sub 2.2.2. gezien, de verworping van dat annulatieberoep tot de vaststelling leidt dat de morele afkeuring voor de feiten die aanleiding waren tot de preventieve schorsingen vast staat en dat verzoeker ook geen materieel belang meer heeft

bij de vernietiging van de aan de tuchtstraf voorafge-
gane preventieve schorsingen; dat het eerste voorwerp
van het eerste beroep, en bijgevolg ook het tweede
beroep, bij gebrek aan belang verworpen wordt; dat,
omdat het teloorgaan van het belang in die beide zaken
niet aan verzoekers toedoen te wijten is, het past de
kosten van die gedingen ten laste van de verwerende
partijen te leggen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het eerste beroep, bepaald op vierduizend frank komen ten laste van de gemeente SINT-GENESIUS-RODE.

De kosten van het tweede beroep, bepaald op vierduizend frank komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van het derde beroep, bepaald op vierduizend frank komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien juni 1900 negenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. DE BRABANDERE.